

— Скрый ме, блато! Скрый и Върбанча... и Връбка! — Спаси ни отъ умразнитѣ турци!.... продумала Милка и се хвърлила въ блатото....

Послушало я дълбокото блато. Приело бѣгалката съ малкитѣ ѝ дѣчица и ги покрило съ своята зелена пелена...

Заминали си турцитѣ. Разтворило се отново блатото и пакъ пустнало на бѣлъ свѣтъ Милка. Но това не било вече първата хубава невѣста... Израстнало всрѣдъ блатото хубаво дърво — една прѣкрасна зелена върба...

И рано пролѣтъ, най-рано отъ всички дървета, върбата се развивала. като изпърво изпускувала само двѣ пжпчици... Двѣ пжпчице — двѣтѣ хубави Велкови дѣца!...

— Ако откъснешъ това клонче съ тѣзи двѣ пжпчици, — разказва народътъ — и съ тѣзи прѣчици направишъ вѣнче; ако това вѣнче положишъ върху главицата на нѣкое болно дѣте, то това дѣте веднага ще оздравѣе и цѣла година нѣма да се разболѣва.... Оставяно това вѣнче и върху главитѣ и на другитѣ хора, пакъ било на добро: здравитѣ ставали още по-здрави... Само че, когато се поставя върбовото клонче върху нѣкого, трѣбва да се продума: „О, върбо, съ Божията сила, избави ни отъ всички горчила, тжги и неволи“.

Г. Пѣйчевски.

